

Til lovforslag nr. L 16. Betænkning afgivet af socialudvalget den 11. marts 1982

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand

(Ændringer af reglerne om hjælpeforanstaltninger uden samtykke)

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til socialministeren, som denne har besvaret skriftligt. Nogle af disse spørgsmål er optrykt som bilag til betænkningen.

Udvalget har endvidere modtaget mundtlige og/eller skriftlige henvendelser fra:

Dansk Psykologforening,
Foreningen af Socialchefer i Danmark,
Københavns magistrat, 3. afdeling,
Lunn, Leif, advokat, Odense,
Rothe, Henrik, konst. landsdommer,
Sammenslutningen af sociale udvalg og
Wegener, Morten, for en gruppe jurister.

To af disse henvendelser og ministerens kommentarer hertil er optrykt som bilag til betænkningen.

Herefter indstiller et *mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *andet mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag under nr. 4.

Et *tredje mindretal* (venstres medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet under nr. 2 stillede ændringsforslag.

Et *fjerde mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) finder ikke, at det foreliggende lovforslag løser den grundlæggende konflikt mellem på den ene side kravet om retssikkerhed i forbindelse med

tvangsforanstaltninger og på den anden side hensynet til et barns tarv.

Mindretallet er af den opfattelse, at en del af behovet for tvangsforanstaltninger kunne fjernes ved gennemførelse af en generel politik, der tilgodeser børn og deres opvækst. Det er ikke sket, og bl.a. derfor kan der opstå så grundlæggende problemer, at fjernelse af et barn mod forældrenes vilje bliver nødvendig. Samtidig er det et spørgsmål, om de senere års nedgang i antallet af tvangsfjernelser er et udtryk for, at behovet herfor er blevet mindre. Mindretallet har tværtimod det indtryk, at i mange tilfælde, hvor der rent faktisk burde ske en tvangsfjernelse, viger myndighederne tilbage af frygt for den pressehets, de kan komme ud for. Dette problem forsøges heller ikke løst i dette lovforslag. Det har undret mindretallet, at socialministeren ikke finder det nødvendigt med en undersøgelse af årsagerne til tvangsfjernelse af børn. Det er mindretallets opfattelse, at en sådan undersøgelse kunne afdække forhold, som ville gøre det muligt at tage initiativer til at forebygge tvangsfjernelser.

Alt i alt mener mindretallet, at lovforslaget medfører en nødvendig stærkere retssikkerhed, men er samtidig af den opfattelse, at der må ske en grundig vurdering af lovforslagets virkninger efter en vis periode – specielt med hensyn til advokatens rolle.

Mindretallet indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag under nr. 1. Ændringsforslaget har til hensigt at understrege i selve lovteksten, at det sociale udvalg stadig har forpligtelsen til at arbejde med den samlede famili-

es problemer med henblik på en hjemgivelse af barnet.

Et femte mindretal (fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af mindretallet under nr. 1, 2 og 3 stillede ændringsforslag.

Et sjette mindretal (centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til vedtagelse med det af mindretallet under nr. 2 stillede ændringsforslag.

Mindretallet mener principielt, at socialudvalget i tvangsfjernelsessager alene skal have indstillingsret til domstolene, så man undgår sammenblanding af den udøvende og den dømmende magt. Dette synspunkt har centrum-demokraterne givet udtryk for i form af lovforslag, men må erkende, at det er der ikke politisk vilje til at gennemføre. Derfor foreslår mindretallet, at forældrenes retssikkerhed styrkes yderligere ved at lade tilbuddet om advokatbistand følge sagen til dens endelige afslutning og ikke som i lovforslaget ophøre, når ankestyrelsens afgørelse foreligger. Mindretallet ønsker dette klart præciseret i bistandslovens lovtæst for at opnå en ensartet behandling landet over.

Et syvende mindretal (det radikale venstres medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling ved 2. behandling.

Et ottende mindretal (kristeligt folkeparti medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af mindretallet under nr. 2 og 3 stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et mindretal (Agerschou (SF), Birthe Hansen (SF) og Askjær Jørgensen (FP)):

1) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 123 indsættes som nyt stk. 2:

»Stk. 2. Det påhviler det sociale udvalg at søge skabt de nødvendige betingelser for barnets senere hjemgivelse.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

Af et mindretal (Hans Jørgen Holm (V), Henrik Toft (V), Askjær Jørgensen (FP),

Yvonne Herløv Andersen (CD), Birgith Mogensen (CD) og Inge Krogh (KrF)):

2) I den under nr. 4 foreslåede affattelse af § 125 indsættes i stk. 1 som nyt 3. pkt.:

»Tilbuddet om advokatbistand ophører først, når sagen er endeligt afgjort ved domstolene.«

Af et mindretal (Askjær Jørgensen (FP) og Inge Krogh (KrF)):

3) Den under nr. 6 foreslåede § 127, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. En foreløbig afgørelse skal snarest muligt og senest inden 48 timer indberettes skriftligt til byretsdommeren i retskredsen med angivelse dels af de faktiske og retlige forhold, der ligger til grund for foranstaltningens iværksættelse, dels af foranstaltningens karakter. En foreløbig afgørelse skal snarest muligt og senest inden 10 dage forelægges det sociale udvalg til godkendelse efter §§ 125 og 126, uanset om hjemgivelse af barnet har fundet sted. Dog kan dommeren, når særlige omstændigheder taler derfor, kræve afgørelsen forelagt udvalget til godkendelse inden 5 dage. Godkendes den foreløbige afgørelse, forelægges denne det sociale udvalg til endelig afgørelse inden 1 måned.«

Af et mindretal (Agnete Laustsen (KF) og Lis Møller (KF)):

4) I den under nr. 6 foreslåede affattelse af § 127 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. I Københavns kommune kan socialministeren godkende, at den foreløbige beslutning først forelægges det i vedtægten nævnte udvalg, jfr. § 126, stk. 3, til godkendelse snarest muligt og senest inden 3 uger, uanset om hjemgivelse af barnet har fundet sted.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

Bemærkninger

Til nr. 1

Ændringsforslaget har til hensigt at understrege i selve lovtæksten, at det sociale udvalg stadig har forpligtelsen til at arbejde med den samlede families problemer med henblik på en hjemgivelse af barnet.

Til nr. 2

Ved ændringsforslaget styrkes forældrenes retssikkerhed ved at lade tilbuddet om advokatbistand følge sagen til dens endelige afslutning og ikke som i lovforslaget ophøre ved ankestyrelsens behandling.

Til nr. 3

Ændringsforslaget tager dels sigte på yderligere at forbedre retsstillingen for forældre og de børn, der rammes af tvangsfjernelse, dels på at give socialudvalgsformanden »en medansvarlig« for den trufne afgørelse.

At sagen forelægges dommeren gør det rimeligt at give yderligere 3 dages udsættelse

før det første mødes afholdelse.

Til nr. 4

Det er under udvalgsbehandlingen blevet påvist, at det – i første række i Københavns kommune – vil være forbundet med meget betydelige vanskeligheder at overholde den foreslåede 7-dages frist.

Det tjener ikke retssikkerheden, at så alvorlige sager skal afgøres, uden at de implicerede parter har haft rimelig tid til at fremskaffe de nødvendige oplysninger, specialisterklæringer m.v.

Der vil derfor foreligge betydelig risiko for ukvalificerede beslutninger, hvorved hele sigtet med lovforslaget forfejles.

Agnete Laustsen (KF) nfm. Lis Møller (KF) Hans Jørgen Holm (V) Henrik Toft (V)

Askjær Jørgensen (FP) Yvonne Herløv Andersen (CD) Birgith Mogensen (CD)

Inge Krogh (KrF) Albertsen (S) Svend Andersen (S) Torben Lund (S)

Inge Fischer Møller (S) fmd. Erik B. Smith (S) Taanquist (S) Lone Dybkjær (RV)

Agerschou (SF) Birthe Hansen (SF)

Partiet VS havde ikke medlemmer i udvalget.

Bilag 1

Nogle af udvalgets spørgsmål til socialministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål nr. 5:

Agter ministeren at tage skridt til en forbedring af socialforvaltningernes aktuelle muligheder for at arbejde med såvel hjemmet som anbringelsesstedet med hjemgivelse for øje?

Svar:

Ifølge den gældende § 64 *påhviler* det det sociale udvalg, medmindre hensynet til barnets velfærd i det enkelte tilfælde taler derimod, i samarbejde med plejehjemmet eller institutionen at sørge for, at forbindelsen mellem barnet og dets hjem holdes ved lige, og at søge at skabe mulighed for barnets tilbagevenden til hjemmet.

Hertil kommer den foreslåede regel i forslaget nr. 2, hvorefter opretholdelse af hjælpeforanstaltninger ud over 1 år forudsætter fornyet behandling af sagen i det sociale udvalg.

Socialministeren finder, at det hermed er klart udtrykt, at en anbringelse uden for hjemmet i almindelighed skal betragtes som en *midlertidig* foranstaltning, der skal ophøre, når betingelserne herfor ikke længere er til stede.

Spørgsmål 34:

På hvilket tidspunkt af sagsbehandlingen ophører den kommunale forpligtelse til at yde betaling for advokatbistand?

Svar:

Ifølge forslaget nr. 7 er det hensigten, at advokaten også skal bistå forældrene, hvis de ønsker at indbringe afgørelsen for den sociale ankestyrelse.

Kommunens forpligtelse til at yde betaling for advokatbistand ophører således, når den endelige administrative afgørelse foreligger.

Spørgsmål 42:

Vil ministeren overveje at ændre lovforslaget, således at der gives socialudvalgsformanden mulighed for at vælge mellem domstolsbehandling inden for en 24-timers frist eller en hurtig sagsbehandling i lighed med lovforslaget?

Svar:

Som det fremgår af kommentarerne til henvendelsen af 2. februar 1982 fra Foreningen af Socialchefer i Danmark (bilag 13), har det sociale udvalg med deltagelse af de tilfornede medlemmer 7 dage til at vurdere, hvorvidt de oplysninger, som forelå, da formanden traf den foreløbige afgørelse, udgjorde et tilstrækkeligt grundlag for denne afgørelse. Fra godkendelsen af den foreløbige afgørelse er der 1 måned til at tilvejebringe et kvalificeret sagsmateriale med henblik på den endelige afgørelse.

Efter socialministeriets opfattelse ville det være overordentlig betænkeligt at udskille disse sager til behandling ved en domstol. Formodningen må være for, at en forsvarlig, kontinuerlig sagsbehandling er bedst sikret ved, at det er det sociale udvalg, der foreslår behandlingen fra det tidspunkt, da familiens og barnets problemer opstår, indtil det tidspunkt, da forholdene i hjemmet på ny er normaliserede, jfr. i øvrigt svaret på spørgsmål 39.

Spørgsmål 46:

Har ministeren overvejet en vurdering af lovens virkninger efter en vis periode?

Svar:

Socialministeriet vil til stadighed følge lovens virkninger med henblik på eventuelle forslag om justeringer, i det omfang, der skulle vise sig utilsigtede virkninger.

Bilag 2

FORENINGEN AF SOCIALCHEFER I DANMARK

Den 2. februar 1982

Folketingets socialudvalg

Christiansborg

1218 København K

Foreningen af Socialchefer i Danmark har ved tidligere lejlighed overfor socialministeriet tilkendegivet nogle synspunkter omkring forslag til lov om ændring af lov om social bistand (ændringer af reglerne om hjælpeforanstaltninger uden samtykke) og har især protesteret overfor den dengang foreslåede tidsfrist i § 127, jævnfør vedlagte fotokopi af skrivelse af 28. juli 1981.

Da forslaget om lovændring nu er blevet genfremsat i det nye folketing med en tidsfrist på kun 7 dage for en foreløbig godkendelse i det »udvidede socialudvalg« af en beslutning, truffet af formanden for det stedlige socialudvalg, finder socialchefforeningen anledning til at advare mod vedtagelse af lovforslaget.

Den hidtidige anvendelse af reglerne i bistandslovens § 127 har kun fundet sted i absolutte nødsituationer, hvor børns akutte velfærd har været truet, hvor børn midlertidigt har været forladt af forældrene eller hvor forældres sygdom har gjort det påkrævet med en hurtig indsats.

I sådanne situationer er der sædvanligvis ikke på forhånd iværksat nogen indledende undersøgelse om barnets sociale eller familiemæssige situation, og et efterfølgende arbejde med undersøgelse af barnets og forældrenes forhold, indkaldelse af socialudvalgsmedlemmer samt dommer og pædagogisk/psykologisk konsulent vil under ingen omstændigheder kunne finde sted indenfor den anførte tidsfrist på 7 dage.

Ofte vil behovet for akutte anbringelser erfaringsmæssigt opstå i forbindelse med weekends eller helligdage og dermed yderligere forkorte den tidsfrist, som social- og sundhedsforvaltningerne skulle have til rådighed til at udarbejde sagsoplæg m.m.

Ydermere stiller forslaget til lovændring krav om at forældremyndighedens indehaver skal have tilbudt advokatbistand. Dette for-

slag er efter socialchefforeningens opfattelse særdeles positivt, men det er næppe realistisk at forestille sig, at nogen advokat vil kunne påtage sig at yde den tænkte støtte uden på forhånd at have haft lejlighed til, med en rimelig tidsfrist, at gennemlæse sagsakter. Socialchefforeningen er endvidere bekendt med, at Advokatrådet i en skrivelse af 4. august 1981 til socialministeriet har udtalt sig om dette spørgsmål, og i skrivelsen har rådet givet udtryk for den opfattelse, at fristen for godkendelse af en midlertidig beslutning næppe kan være kortere end 2 måneder.

Hvis udgangspunktet for forslaget til lovændringen er et ønske om større retssikkerhed, vil det i givet fald kun være forældrene, som vil opnå denne større sikkerhed. Børn, som af en eller anden årsag midlertidigt er ladet i stikken af forældre eller som udsættes for vanrøgt, vil derimod få en betydelig ringere beskyttelse, idet man må befrygte at social- og sundhedsforvaltningernes medarbejdere, med udsigt til hastværksarbejde for at skaffe beslutningsgrundlag, vil undlade at skride ind, dér hvor det overhovedet er muligt at undgå det, og i stedet overlade truede børn til deres egen skæbne.

Risikoen for at få en sag omgjort ved den foreløbige behandling indenfor 7 dage er åbenlyst til stede. Det til grund liggende materiale kan derefter fremskaffes, og tænkes anerkendt som beslutningsgrundlag på et senere tidspunkt, således at fjernelse alligevel besluttet. Sådanne vilkår synes helt utålelige for alle parter, ikke mindst børnene. Et typisk sagsforløb kunne være: anbringelse uden for hjemmet ved formandsbeslutning, hjemgivelse ved foreløbig godkendelse 7 dage senere, anbringelse uden for hjemmet ved behandling 4 uger senere.

På foreningens vegne vil jeg udtrykke den forventning, at medlemmerne af folketingets

socialudvalg opfatter denne henvendelse med
den dybeste alvor.

Med venlig hilsen
Sv. Aa. Henriksen
landsformand

FORENINGEN AF SOCIALCHEFER I DANMARK

Den 28. juli 1981

Socialministeriet
Slotsholmsgade 6,
1216 København K.

Ved skrivelse af 16. juni 1981 har ministeriet anmodet om foreningens eventuelle bemærkninger til udkast til lov om ændring af bistandslovens afsnit VIII.

I den anledning skal vi gøre følgende bemærkninger:

Til § 123, stk. 2:

Det foreslås, at opretholdelse af hjælpeforanstaltninger efter § 123, stk. 1, udover 1 år forudsætter fornyet behandling af sagen i det sociale udvalg.

Denne bestemmelse må anses for rimelig i mange sager, men drejer det sig om tilfælde, hvor forsøgeren, f.eks. på grund af alvorlig sindslidelse, ikke er i stand til at varetage barnets tarv, kan det give store følelsesmæssige problemer, hvis sagen skal genbehandles hvert år.

Det ville være rimeligt, hvis der i loven blev skabt mulighed for i visse tilfælde at undlade denne genbehandling.

Til § 125, stk. 1:

Her foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter forældremyndighedens indehaver skal have tilbud om advokat.

Denne bestemmelse svarer til, hvad mange kommuner allerede har indført med gode erfaringer, og der er i foreningen overvejende stemning for, at en obligatorisk og lovfæstet ordning bør anbefales.

Til § 127, stk. 2:

Her foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter formandens beslutning efter § 127, stk. 1, skal forelægges til endelig godkendelse i det sociale udvalg inden 14 dage.

I de fleste sager af denne art vil det være

udelukket, at samtlige nødvendige oplysninger og undersøgelser kan foreligge så hurtigt, at endelig beslutning kan træffes inden for denne tidsfrist.

Der vil blive store problemer i forbindelse med højtiderne. Desuden vil der blive problemer i ferietiden, fordi styrelsesloven ikke giver mulighed for at indkalde suppleanter til det sociale udvalgs møde.

Enten må 14-dages reglen i lovforslaget ændres til 1 måned, eller også må der indføres en bestemmelse, hvorefter formandens beslutning skal være godkendt inden 14 dage af et simpelt flertal af udvalgets medlemmer, men uden deltagelse af de særligt sagkyndige.

Herefter kan så den endelige *beslutning* efter § 123 træffes senest 1 måned efter den første behandling i det sociale udvalg.

Det tjener hverken barnet eller forældrene, at en så alvorlig sag skal afgøres af det sociale udvalg, uden at advokaten, de særligt sagkyndige, civildommeren og social- og sundhedsforvaltningen har haft rimelig tid til at fremskaffe de nødvendige oplysninger, foranstalte de nødvendige undersøgelser og indhente de relevante erklæringer fra specialister, institutioner o.lign. til brug for udvalgets behandling af sagen.

Såfremt 14-dages fristen fastholdes, må foreningen udtrykke den opfattelse, at hensynet til barnets tarv er så undertrykt, at opretholdelse af hjælpeforanstaltninger uden samtykke i bistandslovens regie er betænkelig, fordi risikoen for ukvalificerede beslutninger til skade for barnet øges ganske væsentligt. Det vil i så fald være mere tilfredsstillende og betryggende for alle parter, om hele problemkomplekset overflyttes til domstolene.

Med venlig hilsen
Sv. Aa. Henriksen

**Socialministerens kommentarer
til en henvendelse af 2. februar 1982 fra Foreningen af
Socialchefer i Danmark vedrørende L 16**

Socialchefforeningen har gjort indsigelse mod forslaget § 127, stk. 2, hvorefter en foreløbig afgørelse snarest muligt og senest inden 7 dage skal forelægges det sociale udvalg til godkendelse.

Foreningen har navnlig gjort gældende, at der i tilfælde, hvor der træffes afgørelse efter § 127, stk. 1, sædvanligvis ikke på forhånd er iværksat nogen indledende undersøgelse om barnets sociale eller familiemæssige situation, og at et efterfølgende arbejde med undersøgelse af barnets og forældrenes forhold, indkaldelse af socialudvalgsmedlemmer samt dommer og pædagogisk-psykologisk konsulent under ingen omstændigheder vil kunne finde sted indenfor den anførte tidsfrist på 7 dage.

I denne anledning skal man bemærke, at det sociale udvalg med deltagelse af dommer og psykologisk-pædagogisk konsulent alene har til opgave inden 7 dage at vurdere, hvorvidt de oplysninger, som forelå, da formanden traf den foreløbige afgørelse, i sig selv udgjorde et tilstrækkeligt grundlag for afgørelsen. Der er således ikke tale om, at udvalget allerede på dette tidspunkt skal vurdere, hvorvidt der skønnes grundlag for at træffe en endelig afgørelse om barnets anbringelse uden for hjemmet.

Man skal i denne forbindelse henvise til forslaget § 127, stk. 2, 2. punktum, hvorefter der fra *godkendelsen* af den foreløbige afgørelse er 1 måned til at oplyse sagen bedst

muligt med henblik på tilvejebringelse af et forsvarligt grundlag for den endelige afgørelse. Der skal således anlægges en klar sondring mellem det materiale, der er tilstrækkeligt til at begrunde en foreløbig afgørelse og det mere detaljerede og gennemarbejdede materiale, der skal danne grundlag for den endelige afgørelse.

For så vidt angår det i skrivelsen nævnte svar af 4. august 1981 fra Advokatrådet, skal man oplyse, at rådets udtalelse vedrørte et tidligere udkast til lovforslag, hvori det var foreslået, at den endelige afgørelse skulle træffes inden 14 dage efter, at formanden havde truffet den foreløbige afgørelse.

Bla. på baggrund af Advokatrådets betænkkeligheder blev det oprindelige udkast ændret, idet socialministeriet har tilstræbt en formulering, som skulle udtrykke et kompromis mellem de ønsker, mange ordførere havde udtrykt under tidligere folketingsdebatter om det omhandlede afsnit i bilstandsloven, og Advokatrådets og de kommunale organisationers betænkkeligheder, jfr. i øvrigt svaret på spørgsmål 7.

Med hensyn til det anførte i slutningen af Socialchefforeningens skrivelse om risikoen for at få en foreløbig afgørelse omgjort inden for 7-dages fristen skal socialministeriet fremhæve, at denne risiko alene vil være til stede, såfremt formandens foreløbige afgørelse er truffet på et utilstrækkeligt grundlag.

Bilag 4

SAMMENSLUTNINGEN AF SOCIALE UDVALG

Den 12. februar 1982

Folketingets socialudvalg,
Slotsholmsgade 6,
1216 København K.

Kommunernes Landsforening og Sammenslutningen af sociale Udvalg har efter anmodning fra socialministeriet afgivet en række enslydende bemærkninger til ministeriets udkast til lovforslag om ændringer i reglerne om hjælpeforanstaltninger uden samtykke m.v. for børn og unge.

I det udkast til lovforslag, som landsforeningen og sammenslutningen blev anmodet om at komme med bemærkninger til, var tidsfristen i bistandslovens § 127 for de foreløbige afgørelses forelæggelse for de sociale udvalg foreslået ændret fra 2 måneder til 14 dage.

Ved lovforslagets fremsættelse i folketinget den 20. oktober 1981 var lovforslaget ændret. Der blev nu foreslået en 3-ledet behandling, således at det sociale udvalg inden 7 dage skal tage stilling til, om det har været nødvendigt at gribe ind med en foreløbig foranstaltning og herefter en frist på 1 måned for det sociale udvalg til at træffe den endelige

afgørelse om børnenes fremtid.

Da lovforslaget nu er blevet genfremsat, skal sammenslutningen tillade sig at henvise til tidligere fremsatte bemærkninger, samt give udtryk for betydelig betænkelighed ved, at der kun gives en frist på 7 dage til forelæggelse af foreløbige afgørelser for det sociale udvalg.

Sammenslutningen skal i den forbindelse pege på, at det på visse tider af året kan være yderst vanskeligt at samle et beslutningsdygtigt socialudvalg inden for en frist på 7 dage.

Det skal til slut bemærkes, at sammenslutningen er bekendt med, at Foreningen af Socialchefer i Danmark ved skrivelse af 2. februar 1982 har henvendt sig til Folketingets Socialudvalg, samt at sammenslutningen kan tilslutte sig de af Socialchefforeningen fremførte bemærkninger til det genfremsatte lovforslag.

Jens Arbjerg Pedersen

/ Nils Eilschou

**Socialministerens kommentarer
til skrivelse af 12. februar 1982 fra Sammenslutningen af
Sociale Udvalg vedrørende L 16**

Sammenslutningen har udtrykt betydelig betænkelighed ved, at der kun gives en frist på 7 dage til forelæggelse af foreløbige afgørelser for det sociale udvalg.

I denne anledning skal man henvise til socialministeriets skrivelse til socialudvalget den 10. februar 1982 med kommentarer til en henvendelse af 2. februar 1982 fra Foreningen af Socialchefer i Danmark.

Der kan endvidere henvises til svaret på spørgsmål 7.

Sammenslutningen har videre anført, at det på visse tider af året kan være yderst vanskeligt at samle et beslutningsdygtigt socialudvalg inden for en frist på 7 dage.

I denne anledning skal man først bemærke, at der til vedtagelse af en afgørelse kræves, at mindst $\frac{3}{4}$ af udvalgets medlemmer stemmer herfor, jfr. bilstandslovens § 125, stk. 1. Samtlige udvalgsmedlemmer behøver derfor ikke at deltage i mødet for, at en gyldig

afgørelse kan træffes.

Socialministeriet finder, at hensynet til forældrenes og børnenes retssikkerhed fortrænger det rent praktiske problem, der kan være forbundet med indkaldelse af medlemmerne i ferieperioder.

I øvrigt bemærkes, at problemet formentlig vil være af teoretisk karakter i hovedparten af kommunerne, hvori der højst behandles en eller to sager om året.

Særlig for så vidt angår Københavns kommune, skal bemærkes, at der efter § 2, stk. 1, i vedtægten for Københavns Børne- og Ungdomsnævn vælges 5 medlemmer til nævnet samt 5 suppleanter. Ifølge § 3 er nævnet beslutningsdygtigt, når mindst 4 medlemmer eller suppleanter er til stede.

Problemet vil således næppe kunne opstå i Københavns kommune, uanset denne kommunes relativt store sagsantal.